

или Диямполисъ у византийцитѣ) служи следния изразъ въ една Търновска пѣсенъ, която по всичко личи, че е стара, *Мсб.*, XXVI, 156):

„Вървахъ горя вървахъ долу, чи изминѣхъ равну пуле, тѣ си настахъ честѣ горѣ, честѣ горѣ *ни ямболскѣ*“. Тая гора ще е била по днешния *Алѣскювски* баиръ, което пакъ име е следа отъ временното име на Ямболъ, прѣкръстенъ за късо време отъ Алекси Комненъ на Алексиуполисъ.

Краятъ на Индже Войвода въ нѣколко пѣсни се предава да е станалъ въ „*пустѣ Мѣлимѣ*“ къмъ гдето Индже подканя байрактаря си да отидатъ „чи сѣ *мѣлимци*“ булери, булери и чорбаджии“. Колко го отрѣшава отъ това, но Индже настоява и отиватъ, гдѣто и билъ убитъ. „*Мѣлимѣ*“ се предава като градъ: „въ мѣлимѣ градѣ гулямѣ“ (Слушана въ Сърново, *Мсб.* XXVI, 161). Тоя градъ не ни е познатъ; дори село съ подобно име не личи и въ Айтошко, гдето, съгласно други пѣсни тамъ е билъ убитъ Индже по начинъ подобенъ съ тоя, за който се пѣе, че това станало въ „*Мѣлимѣ*“. Това е още единъ аргументъ, че Инджето пада вънъ отъ границитѣ на България, въ смѣтно известни обстоятелства и покрайнина за тогавашното население, а въ Молдавия, прѣзъ 1821 г., както посочихъ на мѣстото черпейки сведения отъ Цинкхайзенъ и Гордонъ.

За изгарянето на „Сливенската покрита тъмна чаршия“ която е била нѣколко пѣти опожарявана:

Зъпалилѣ сѣ запали
Сливнѣнскѣ *новѣ чѣршиѣ*,
чи си изгурѣ, изгурѣ
петстотинъ вину чѣрвену
и тристѣ вижда рѣкиѣ;
чи си изгурѣ, изгурѣ
двестѣ *червенъ пилинашъ*
янкинѣ хубѣвѣ кѣштѣ,
кѣштѣтѣ вѣрѣклиѣнѣ,
Собити пилинчлиѣни.

Тукъ се визира само Янкината кѣща „съ петстотинъ (мѣри) вино, триста ведра ракия и двестѣ чирвенъ пелинашъ“. Останалото сѣ го броили пламѣнитѣ. Тѣкмо въ това време иде Янкина мѣжъ Тодоръ „съ двѣнайси коня туварни“.

Тая пѣсенъ е само вариантъ на пѣтитѣ такива за това *предпоследно* до освобождението опожаряване на Сливенската чаршия.

Слушана въ Г. Орѣховица, *Мсб.* XXVI, 188.

Съзнанието на народа презъ робството, че и природата сподѣля нуждата отъ *хайдушка мощъ*, отговаряща на условията: